

FÖRVILDA, förvillda, v. a. 1. Göra vild. — *F-s*, v. d. Blifva vild. — Säges både om människor, djur och växter. Jfr. *Vild*.

FÖRVILLA, förvill'a, v. a. 1. 1) (egentl.) Föra vilse. *Dimman f-de oss, då vi gingo öfver isen.* — *Syn.* Se *Villa*. — 2) a) (fig.) Föra i villfarelse. *Falska läror f. de okunniga. F. ögonen på någon, göra, att han tycker sig se annat, än han verkligen ser.* — *Syn.* *Villa*, *Vilseleda*, *Vilseföra*. — b) Sätta i förvirring, oreda, oordning. *Hans prat har alldeles f-t mig, gjort mig förvirrad. Fruktan f-de hans tankar.* — *Syn.* *Förrira*. — *F. sig*, v. r. o. *F-s*, v. d. Blifva förvillad (i alla bem.). *F. i sitt tal, komma af sig.*

FÖRVILLANDE, n. 4. Händelsen, omständigheten, att någon ell. något förvillas. — *Adj.* 1, (egentl. part. akt.) Som vilseleder, förer i villfarelse. *F. läror.*

FÖRVILLELSE, f. 3. 1) Afvikelse från det rätta, föranledd deraf, att man blifvit vilseledd, antingen af sig sjelf eller af andra. *Ungdomens f-r.* — *Syn.* *Villa*, *Förring*. — 2) Se *Villfarelse*.

FÖRVIRRA, förvirra, v. a. 1. Bringa i förvirring. *Delta oväntade anfall f-de fienden. Starka drycker f. människan, f. förståndet, själen, sinnet.* — *Syn.* *Förvilla*, *Förbrylla*, *Förbistra*. — Part. pass. *F-d* brukas stundom äfv. adjektivt och betyder: Som är i förvirring, som uttrycker förvirring, t. ex.: *Han är alldeles f. En f. uppsyn, min. F-de ögonkast. F-t utseende. Framstamma en f. tacksägelse.* — *Syn.* (om person) *Bortkommen*, *Bortbytt*, *Bortbjuden*, *Oredig*.

FÖRVIRRADT, adv. På ett förvirradt sätt, med förvirring. *Tala f.* — *Syn.* *Oredigt*, *Utansammanhang*.

FÖRVIRRING, f. 2. 1) Hög grad af oordning, så att alls ingen reda finnes. *Vid detta oförmodade anfall steg f-en bland fiendens trupper till sin höjd.* — *Syn.* Se *Oordning*. — 2) (i andlig mening) Det mörker i begrepp, som uppkommer af brist på ordning i föreställningen af deras kännetecken. *Råka i f.*

FÖRVIS, förvi's, a. 2. Som på förhand af vissa tecken kan sluta till, hvad som skall hända. — *Förvishet*, f. 3.

FÖRVISA, förvi'sa, v. a. 1. o. 2. 1) a) Förbjuda någon att kvarstanna på den ort, der han vistas. *F. någon ifrån hofvet, ifrån akademien. F. någon ur landet.* Man säger äfv. om furstliga personer: *F. någon ifrån sin person.* — b) Säges om en regent ell. regering, som till straff, tecken af onåd, eller för att göra sig af med en misstänkt person, anvisar honom någon viss, vanligtvis aflägsen bostad. *Furst Dolgorucki blef f-st till Sibirien. Napoleon blef f-st till Elba.* — 2) Säges i utsträckt mening, om en enskilt, som låter någon sig tillhörig person bo på annan, ensligare ort, för att vara befriad ifrån dess sällskap. *Han har f-sat sin hustru till landet.* — 3) (fig.) a) Sätta, ställa, föra undan vissa saker, som man icke mera brukar eller sätter värde på, till aflägsnare ställen. *Man har f-sat det gamla, ruskiga porträttet till skräpprummet.* — b) (i allmänhet) Aflägsna till annan ort. *Dessa fördomar äro nu f-de till den aflägsnare landsorten, träffas endast der.* — 4) (jur.) a) Gifva rättsökande anvisning att vända sig till annan rätt, annat embetsverk. *Han blef af kämnarsrätten f-st till hofrätten.* — *Syn.* *Hän-*

visa. — b) *F. en sak, ett mål*, gifva anvisning, att det bör upptagas af någon viss uppgifven rätt eller embetsmyndighet. *Målet blef ifrån polisen f-st till vederbörlig domstol.*

FÖRVISANDE, n. 4. Handlingen, då man förvisar; händelsen, omständigheten, då någon ell. något förvisas.

FÖRVISNING, f. 2. 1) Se *Förvisande*. — 2) Den tid, hvarunder någon är eller varit förvisad. *Under sin f. i Sibirien lärde han sig kalmuckiska.* — *Ss.* *F-sort*, *-sstraff*, *-stid*.

FÖRVISSA, förvi'ssa, v. a. 1. Göra viss, skaffa visshet om något. *Jag tviflade på saken, men han har f-t mig om uppgifstens tillförlitlighet.* — *Syn.* *Öfvertyga*. — *F. sig*, v. r. Skaffa sig visshet. *F. sig om en sak.* — Part. pass. *F-d* brukas nästan adjektivt, i bem. af: *Viss, säker, t. ex.: Jag ber er vara f-d om min erkänsla.*

FÖRVISSANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon förvissas.

FÖRVISSNA, förvi'ssna, v. n. 1. 1) (om växter) Helt och hållet vissna. — 2) (om kroppsllemmar) Förtorka och mista styrka genom brist på lifsafter. — *Förvissnande*, n. 4. o. *Förvissning*, f. 2.

FÖRVISSO, förvi'sso, adv. Fullkomligt visst, helt visst. *Det är f. sant.* — Ordet börjar föräldras, men brukas ännu i biblisk, kyrklig och skämtsamt stil.

FÖRVITTRA, v. n. 1. (kem.) Säges om mineralier, som genom yttre luftens inverkan småningom oxideras (syrsättas) ifrån ytan inåt och sönderfalla.

FÖRVITTRING, f. 2. (kem.) Den naturens verkning, då ett mineral förvittrar.

FÖRVIDA, förvi'da, v. a. 3. (böjes som *Vrida*) 1) Vrida något nå, att det kommer ur sitt rätta läge, blir förderfvadt, o. s. v. I denna ordets egentliga bem. föga brukligt. — 2) (fig.) *F. meningen af ett ord*, med afsigt gifva det annan mening än den rätta. Man säger likaledes: *F. lagen. f. lagens mening, f. ens ord*, o. s. v. — *Syn.* *Förvränga*, *Förvända*, *Bortvända*. — *Förvridande*, n. 4. o. *Förvridning*, f. 2.

FÖRVRÄNGA, förvränga, v. a. 2. *F. ett ord*, af okunnighet så förändra det till uttal och rättskrifning, att det blir alldeles oigenkännligt. *F. meningen af ett ord, lagens mening*, o. s. v., se *Förvrida*, 2. — *Förvrängande*, n. 4. o. *Förvrängning*, f. 2.

FÖRVUNNEN, förvunnän, a. 2. neutr. — *el.* (egentl. part. pass. af obrukliga verbet *Förvinna*) Genom laga bevis och vittnen öfverbevisad. *F. till ett brott.*

FÖRVÅG, förvåg, m. 2. Den del af underredet på en vagn, hvarvid draglinorna äro fästade.

FÖRVÄLLA, förvälla, v. a. 1. Vara skulden till något. — *Brukas mindre än Välla.* — *Syn.* Se *Orsaka*.

FÖRVÄLLANDE, n. 4. Förhållandet, omständigheten, att man är skulden till något. *Det har skett genom, utan hans f.* — *Brukas i dagligt tal mer än Vällande*, hvilket deremot mera förekommer i rättegångsstil.

FÖRVÄNA, förväna, v. a. o. impers. 1. Sätta i förväning (se d. o.). *Han f-de alla med sin konst. Denna omständighet f-r mig på det högsta. Det f-r mig, att man kan begära något sådant.* — *Syn.* *Förundra*, *Öfverraska*. — *F. sig*, v. r. o. *F-s*, v. d. Blifva förvänad. *Jag f-s öfver, att han kan säga så. Alla f-de sig*